

ים המלח הכבול. מפ"ם-פרנקו, טבנקין, בריוני מפ"ם, מק ארתור - ואדי ניסנס.

הפסקה: מי באולם? 90% חברי מק"י מחיפה, 7% פעילי מק"י "תגבורת" - מת"א, 3% מפ"ם, סקרנים, - מפא"י ו...דתיים. (שמע, אל תעשן בשבת!)

מערכה שניה: הדמוקרטיה העממית, הו-צ'י-מין (מי זה? שואל אחד משמאל) החבר הדגול יוסף ויסרינובוביץ סטאלין (מחיות) כפיים בתרונת) אנה פאוקר, עצומת השלום, מאו צ'ונג, תכנית החוץ. מש. הילרי מינג (מי זה? שואל מישהו מימיני?) כל הדרכים מובילות לקומוניזם - שלושת רבעי הכסאות ריקים. הכלבים קוראים עתונים ומפצחים גרעינים. נוער מק"י מקיים את ההוראות - ומותא כפ'...

מערכה שלישית: מה אתם אוכלים? מאומה. הצץ אתם גורסים. ברומניה, בפולין ובצ'כוסלובקיה אוכלים לחמניות לבנות עם נקניקיות, צלי עגל, בורשט, בשר בקר, - והכל בעשרה זלוטו! הכל מלקקים שפי תותיהם. "העריקים" שברחו צובאים על

כרוזי מק"י בחיפה, צלי, נקניק וגם בורשט.

הדלתות. מה? מק"י תחלק בשר באם תנצח בכחירות?

בינתיים מעוררת מק"י את התיאבון בתריסר שפות, ובעיקר בשתי השפות הפותחות לפניה קרקע-תבולין המצפה לגי אולה! ערבית ויידיש.

חסרות נשים!

"איך הם לא מפחדים מהקדוש ברוך הוא, בחורים ובחורות עושים חיים בלי להתחתן?" - התלוננה בחורה תימניה.

דאגה חדשה נוספה לפקיד הסוכנות: חוסר נשים מעדות המזרח בקיבוצים. רובן של העולות מעיראק, מצרים, תימן, לוב, צפון אפריקה. וכו' - מעדיף לגור בערים ובמושבים. בעיר עובדות הן כעוזרות בבי-תים ומשרדים במשכורת נמוכה מאוד. משרתת תימניה בבית מלון משתכרת חצי לירה ליום. עוזרות בית עובדות לפי התעריף של 30 ג' לשעה.

עובדה זו של חוסר נשים מעדות המזרח מעכבת את התפתחות הקיבוצים, ומומחי הממשלה מקמטים את מצחם על בעיה זו. אחוז הנשים בין עולי המזרח במחצית הראשונה של 1950 היה 51.7% בעולי לוב, 58.2% בעולי תימן, 51.8% בעולי סוריה והלבנון.

הואיל ובקיבוצים חדשים דרושות גם נשים, הואיל והזרוע העולות לא מרשים לבנותיהם להצטרף לצורת חיים חפשיה - הרי שהבעיה היא רצינית למדי.

יוסילה, אתה מלשינילה..

הקריאה הפטרויטית לילדים, שיעזרו לעקור מן השורש את השוק השחור נשאה פרי, קשה לדעת בדיוק באיזו מדה הביאו ידועותיהם של הילדים למאסר אנשים ול-גילוי מקורות השוק השחור, אך ידוע כיום על חדרה שחורה לבתים רבים של "אורחים שלוחים" שלא ידעו על כה את טעם הפחד בפני השלטון, הורים רבים החלו בזמן האחר

רון לדבר ביניהם בשפה לועזית כאשר ליד השלתן נמצאים הילדים.

מעשה בנקים היה לא רק כשר לפי הד הבתים. הנקניק היה לא רק כשר לפי תנאי הגוש הדתי, אך גם מבחינתם של היום, יוסף מאתמול ולוביאניק-גרי של היום, הוא פשוט נשלח כחוק וכדין בדואר למש-פה ישראלית מאת קרוביהם בתוך לארץ. ואולם יוסילה הקטן שם עליו עין. הנקניק נעם לו מאוד, אך הוא החליט כי משהו כאן אינו כשורה, מאחר שיש צנע בארץ וליתר הילדים אין נקניק. וההורים שנתנו לילד נקניק לבית הספר קללו את עצמם עוד באותו יום, כאשר ילדם הופיע בבית ואמר בתוקף: "אמא, מניין לך הנקניק הזה? בבית הספר עזרתי הדבר חשדות בין חברי הפקחים (מחוסרי הנקניק) והם הציגו שאלות והוציאו במקום את הדיבה על יוסילה.

תקירתו של הקטן לא העלתה תוצאה שתספק אותו. נאמר לו כי זה לא מהשוק השחור, וכי אין זה נגד הממשלה. אך הילד לא האמין. זה לא נתקבל על דעתו. לו אפשר היה כך לסדר נקניק מחוץ לארץ, הרי היו כולם מסתדרים באותה צורה, החליט. הוא פתח בלחץ חמור. קיצור המ"עשה: ההורים סילקו את הנקניק מהבית. ייתכן מאד שאותה שנה צדקה, באמרה: "הענין הוא בזה שבגלל הנקניק החף מפשע יכולים עוד לגלות את הביצים במקרה". אך אותו יום הגריש יוסילה הקטן כמנצח. ולמחרת הלך לבית הספר - בלי נקניק...

2 ספינות בים הצפוני

בספטמבר 1939, ימים מעטים אחרי פלישת הנאצים לפולין, הגיע לחופי ברי-טניה צי קטן של 6 ספינות דייג, כשבאר-שו ספינות הדייג הפולניות "צווי" גיבורת-כרטידוקומטרי מפורסם. מן האניה ירד לחוף יהודי בן 49, גבה מצח ושמןמן, ש הציג את עצמו לשלטונות הנמל: פאול שטוקהמר, מומחה לארגון מפעלי דייג, מראשי צי הדייג הפולני בגדיניה.

במשך כמה שנים ישב שטוקהמר בח' בוק יום. הצי הבריטי הפקיע את ספינותיו והפכו לשולות-מוקשים. ארבע מהן נספו במערכה. אולם משנסתיימה המלחמה והחזרו לו שתי הספינות ששרדו הקים את מפעלו מחדש. כעבור שנתיים שוב נמנה עם מארגני-הדייג הגדולים.

ממשלת מיקולייצ'יק, שחזרה לזמן מה לפולין, הזמינה את האיש, הטילה עליו השבת המפעל בגדיניה, העניקה לו מדליה של זהב. אולם שטוקהמר כבר נשא את עיניו לחופים אחרים. בסוף 1949 ביקר בארץ, חקר, בדק, המריק, הוצאה: "עזרא, חברה לדייג במים עמוקים בע"מ". מומחית לבישול ומסעיצלב. בעוד שרבים חלמו על הדייג באילת (שם

אין מוצא למים חפשיים) ובים התיכון (אחד הימים העניים בדגה בעולם) הפתיע שטוקהמר ברעיון פשוט: כל העמים דגים בים הצפוני, ידועו גם הישראלים.

מאז עברו חדשים אחדים, כיום מתנוסס הדגל הישראלי על שתי ספינות הפועלות בים הצפוני, מבלי שמישהו בארץ ישים לב לכך: "שולמית" (על שם אחת מבנות משפחת שטוקהמר), 700 טון ו-800 כחות סוס, ו"ציפורה" (על שם ציפורה דנין ש-קיבלה על עצמה לארגן מסעיצלב כדי ל-חבב את הדגים על עקרת הבית הישראלית), 700 טון, 1000 כחות סוס. לכל אחת משתי הספינות צוות של 26 איש, מהם 18 בל-גים והולנדים (כולל את רב החובל) ו-8 ישראלים שהוטסו לבסיס הדייג (קודם ב-בלגיה, עתה בסקוטלנד).

איסלנד ומארוקו. שתי הספינות הן "טראולרס", הפועלות באמצעות מכ-מורות, מעין שקים עצומים (בניגוד ל-דריפרס) המשמשות ברשתות-עמידה אשר הדגים נתפסים בין עיניהן. המטרה העיקרית: המליחים (הרינגס) השורצים בים הצפוני בחדשים יולי-אוקטובר. על אף חקירות מדעיות ונסיון של מאות בש-נים טרם נקבעה כל חוקיות לתנוותיהם, אך משנמצאים בכל עונה מרכזי ריכוזם אפשר לדוג כמויות כמעט בלתי מוגבלות ("יש מקומות שמרוב דגים אין רואים את היים...") בתום עונת המליחים אפשר לדוג דגים אחרים במימי איסלנד ומארוקו.

השנה אחרו הספינות בעונה, והחברה תצטרך לקנות חלק מן הכמות שהבטיחה להביאה עד סוף השנה. אולם בשנה הבאה תיכנס, כנראה, לשרות ספינה שלישית, ו-או יוכלו למלא את המיכסה של 3000 טון (מתוך 20,000 טון, כלל יבוא הדגים ב-שנה). התכנון: 70% מן ההוצאות יוצאו בכסף ישראלי, רק 30% בדביוזים.

האיש מאחורי המוצב

לפני עשרים שנה חי בפרו זמר רוסי צעיר, אחד מהמהגרים שיצאו את רוסיה לאחר המהפכה כדי לא לשוב אליה עוד. שם האיש היה ויקטור ניקאדינוביץ סחי רוף.

אותה שנה בא לבירת צרפת סרגיי קוסביצקי כדי לנצח על סידרת קונצרט. הלך הרוסי אל המנצח, הציג את עצמו ברוסית ושר לפניו, שמע אותו קוסביצקי ואמר: "בוא אתי לאמריקה". אבל כיצד אסע ומה אעשה שם? שאל סחי רוף. "אין דבר", השיב קוסביצקי, "תגור אצלי, לא יחסר בביתי מקום בשביל עוד רוסי אחד". ומאז ועד היום לא עזב סחי רוף את המנצח, והוא משמש לו מוזכר ועוזר, יועץ ונהג, מטפל ודואג, ולפעמים אפילו סבתו. ובתפ-קידי זה גם ביקר יחד עם קוסביצקי, בארץ.

אין קוסביצקי "זו ממ קומו" בלי ויקטור שלו ובמשך עשרים השנים האחר רונות עוד לא הופיע קו-סביצקי על דוכן המנצחים מבלי שסחי רוף יתן את "אי-שור" ביחס לפראק וביחס "לתכנית" שלאחר הקונצרט. כל אמריקה המוסיקאלית, כל העולם מכיר את סרגיי קוסביצקי, המנצח הדגול, אך רק מועטים יודעים על האיש ומקורבים, יודעים על האיש שחי במחיצתו שהוא כעין צלו של המוסיקאי. ויש אומרים, כי אין עוד אדם עלי אדמות המכיר כל כך את המנצח ואין מבקר מר-סיקלי שהבין את אמנותו כמו סחי רוף.

לשני הסרגייים. יעצו לסחי רוף לחבר ספר על המ-נצח. ואמנם, כפי שגילה לסופר "העולם הזה", מזה עשר שנים מכין סחי רוף דפים על גבי דפים, ובבוא היום אפרסם ספר על דמו-תו של המנצח. סחי רוף מחייך, חושב רגע ואומר: "רק אחת אוכל לגלות - האדם הזה חי אך ורק בש-ביל האמנות". והוא הוסיף: "פרק נהדר הוא - הידי-דות וההבנה בין שני הסר-גייים" - סרגיי רחמינינוף

וס. קוסביצקי, אני מקוה לכתוב גם על זה". הצאר דויד. על הזמרה ויתר "צלו של קוסביצקי" מוזמן אך במרוצת השנים, עלה לעומת זה בלצורן בביטוי רג-שותיו בשירה. ובכל נסיעותיו עם המ-נצח, באיטליה, בצרפת, באנגליה או באר-צות אמריקה, בין שזה בשעה שהמנצח מנהל חזרה עם תזמורת ובין שזה על שפת אגם כשהוא דג דגים - עולים

ויקטור ניקאדינוביץ סחי רוף, יועץ, נהג וגם סבתו.

הרעיונות הפיסיים במוחו של סחי רוף והוא מעלה שירים בזה אחר זה על הנייר (כמובן - ברוסית). וקיים "הסכס גני-טלמני" בין המנצח הישיש וידידו הנאמן: סחי רוף. "חייב" להקריא לקוסביצקי את כל השירים וכפי שמעידים ידידי הבית נהנה המוסיקאי מאד מהם.

שירו האחרון: "במדון הר ציון אני ניגש לקבר הצארים הישראלים / לקול הצוצרות יריחו בביתי על האבנים הק-דושות / הצאר דויד בקברו / עצם עפי-עפיו..."

ההובי העיקרי של סחי רוף הוא, כאמור, הדייג. אולם אשתקד, כאשר בא לארץ עם המנצח, לא נתנו לו רשיון ממחלקת הדייג והחכה המשוכללת שלו עמדה בפי-נה ללא תעסוקה במשך כל העונה המור-סיקלית בתל-אביב... סחי רוף זכר את הדבר באמריקה, וכאשר נודמן שם בבית קו-סביצקי מר אליעזר פרי, סגן ראש עיריית תל אביב, היחה שאלתו הראשונה של סחי רוף: "אין לך עזר לך בהשגת רשיון כזה. ופרי הבטיח - וגם קיים. ועל כן - בשעה שהמנצח עסק בתכניות והכנות לסיוור התזמורת הישראלית באמריקה, היו רואים את סחי רוף על שפת הירקון או בנמל תל-אביב כשהוא מביט על פני המים, החכה בידו, והוא שקוע בדממה...

ארצנו זו

ניצחנו את התורכים בכדור רגל. משמע ניצח הפילה את הדג התורכי. (ה"ד דור") - - - עולה חדשה נכנסה למס-עדה בטבריה ושאלה למחיר העונה. 27 - ענו לה. לא הססה, הוציאה את ארנקה והחלה מונה 27 גרוש ("הארץ") - - - ברית מילה מרובעת בבית התנוקות של וויצ"ל בראש העין ("הבוקר") - - - עולה שאינו קורא עברית, עבר בימי ה-משבר הממשלתי לפני תמונותיהם של הממשלת הפושעים שברחו, במודעת המשטרה, ואמר: אהה - יש לנו כבר ממשלה חדשה ("חרות") - - - אחר התמונות של פ. לוביאניק לשר החק-לאות, שאלו האלוף משה דין: כיצד יש לקרוא אותן כעת? - פינחס. ("הדור") - - - אור ליום 26.10.50 ברח החולה סיבו וייס, בן 30, מן המוסד לחולי רוח ("מרפא", בגבעת שאול; גובה 172 ס"מ, גוף רזה, פנים כהים מוארכים, שערות ועינים שחורות, לובש מכנסים אפורים כהים ואפורה כחולה עם כתורים לבנים, נועל נעלי טניס לבנות, מדבר הונגריה, וקצת עברית. אינו שומע טוב, שרשרת על אחת מרגליו, אינו מוכן ("יומן המשטרה") - - - לוב יוסף - רמקול, לאחרים - בתי סוהר ("חרות")